

Elena
Hidvéghyová
-Yung

MEŠAČNÝ
STAREC
MI ZVIAZAL
NOHY
S ČÍNSKYM
MUŽOM

MĚSACNÝ STAREC
MI ZVIAZAL NOHY
S ČÍNSKYM MUŽOM

Elena Hidvéghyová-Yung

MESAČNÝ
STAREC
MI ZVIAZAL
NOHY
S ČÍNSKYM
MUŽOM

sloart

Vznik diela z verejných prostriedkov
formou štipendia podporil

u. fond
na podporu
umenia

Text © Elena Hidvéghyová-Yung 2025
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými
prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými,
vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom
súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6848-2

Paul T. Yung

Tieniu 铁牛 (v knihe vystupuje ako T.)

Železný býk

... to všetko je jeden muž; môj manžel. Jemu je venovaná táto kniha.

Bol jej kľúčovou inšpiráciou a spolu so mnou vystupuje v hlavnej úlohe. No zároveň ako cudzinec – paradoxne – bol prvý, kto rozpoznal (cez anglicky písané ľúbostné listy) moje literárne nadanie a vždy ma v ňom podporoval. Áno, Tieniu mi vytvoril zázemie na písanie; materiálne, ale aj duchovné. Celé dlhé roky. Nikdy mi nedal pocítiť, že môj čas vložený do písania by bol zle investovaný, pochybý či premárnený.

OBSAH

prológ	11
I OPIUM (BLACK)	13
II ZAPÍSANÉ PEROM MEDENÝM	23
III SACRUM ET PROFANUM	54
IV ZAPÍSANÉ PEROM STRIEBORNÝM	63
V ILUMINÁCIE	88
VI V ZNAMENÍ VÁHY	105
VII ZAPÍSANÉ PEROM ZLATÝM	119
VIII TRISTE... <i>ma non troppo</i>	149
IX REGISTER TRESTOV A VÍN	175
X LESK BRONZOVÉHO ZRKADLA	205
XI EGOISTI & EGOISTKY. MUČENÍCI & MUČENICE	227
XII DETAILS BÚRLIVÁCTVA	242
XIII BOHÉMI & PARAZITI	262
XIV BIZARNÉ ÚVAHY O LÁSKE	294
XV DVE RIEKY: JEDNA TYRKYSOVÁ, DRUHÁ ŽLTÁ	309
XVI PRECHODNÉ A ZÁVEREČNÉ USTANOVENIA	320
epilóg	338
BACKSTAGE	339
BACKSTAGE (2) / poďakovanie	355

*... a keď dovoľíš
jedinému mužovi, aby ti
bol všetkým, prestaň sa báť.*

Mila Haugová

prológ

V stredu, 16. apríla 1997, na hlavnej dvojstrane známeho slovenského bulvárneho denníka vyšiel článok s názvom *Nikdy si nepripúšťala, že si vezme Číňana* – s banálnym, jemne gýčovým podtitulom *Prečo sa pekná a inteligentná Slovenka vydala za pekného a inteligentného Ázijca* – s veľkou čiernobiou fotografiou manželov v pravom hornom rohu. Text vzbudil pozornosť aj v radoch vtedajšej cudzineckej polície Bratislava – Staré Mesto, lebo dotyčného Ázijca práve riešili ako žiadateľa o trvalý pobyt s otáznikom, či nejde o fingovaný sobáš za účelom pobytu, respektíve občianstva.

Podozrenie na fejkové manželstvo splaslo ako bublina, dvojica si v momente vyslúžila istý rešpekt. „Nádejná slovenská sinologička“ a čínsky intelektuál, ktorý mal pôvodne namierené do USA, sa zoznámili v Pekingu – ona tam študovala a on si práve v tom čase vybavoval americké víza. Zaujala ho, a tak sa s ňou dal do reči. Stalo sa to v jeden zimný podvečer na zastávke autobusu č. 332 v centre dvanásťmiliónovej metropoly.

Áno, je to príbeh môjho života.

Noviny vtedy priniesli absolútne pravdivú, no akýchkoľvek hlbších detailov pozbavenú love story z exotickkej Číny. Totálne romantickú a vzhľadom na jej vyústenie aj dosť nevhodnú. V hlavných úlohách vystupoval môj čínsky manžel

Tieniu a ja. Napriek niekoľkým zverejneným detailom nikto okrem nás dvoch nevedel, čo všetko máme po takmer šesťročnom vzťahu za sebou.

A čo všetko je pred nami – to sme netušili ani my dvaja.

* * *

Od pamätného novinového článku uplynulo viac ako štvrtstoročie a ja dnes už presne viem, čo bolo ďalej. Napriek tomu vo svojej knihe chcem rozprávať najmä o tom, čo bolo dovtedy – s priam obsedantnou presnosťou zodpovedať nastolenú tému: „Prečo sa pekná a inteligentná Slovenka vydala za pekného a inteligentného Ázijca.“ Poodhaliť pozadie takého kroku; od prvého stretnutia (december 1991) až po uzavretie manželstva (marec 1996) ako aj prvý rok spoločného života – najprv v Šanghaji, neskôr v manžellovom rodisku, v meste Jüe-jang vo vnútrozemí.

Po celý ten čas v Číne – až kým sme 28. februára 1997 neprišli na Slovensko – som si písala denníky. Vďaka nim som mala k dispozícii obrovské množstvo materiálu: zážitky, rozhovory, úvahy, zachytené do najjemnejších detailov. Všetky tie záznamy vytvorili niečo ako môj externý mozog. Backup; rezervný disk na zálohovanie dát. Kľúčový pilier pamäti. Archív lásky, ale predovšetkým archív mojej duše.

V novinárskom texte na nič z toho nebol priestor.

I

OPIUM (BLACK)

Úvod do problematiky

Tu, v Pekingu, zvyknem stáť na kraji cesty, a kým mi nezastaví prvý voľný taxík, spoza slnečných okuliarov s pôžitkom sledujem, koľkí šoféri áut a koľkí cyklisti sa za mnou obzerajú; niektorí dokonca spontánne vykrikujú *Hello!* (Peking 11. 10. 1991)

Hanba-nehamba, presne takto som si to vtedy do denníka zapísala. (Mimochodom, taxíkmi sa to v hlavnom meste len tak hemžilo. Doslova. Lenže boli väčšinou obsadené, a tak som musela čakať na voľné auto aj päť-desať minút.) Zároveň však treba podčiarknuť, keď som sa v lete 1995 vrátila do Číny po druhýkrát – pre zmenu do Šanghaja –, radikálne som s tým skoncovala. Bola som iná. (Trochu iní boli aj samotní Číňania; o poznanie sebedomejši a menej fascinovaní nami – „bielymi“.)

To, že šoféri sa za mnou obzerajú alebo na mňa pokrikujú (najmä cyklisti) – som, samozrejme, vnímala aj neskôr. Lenže mala som od toho zdravý odstup. Niečo vo mne sa počas dvoch rokov života späť na Slovensku – po návrate z prvého študijného pobytu – zmenilo. Samu seba som dôrazne odsúdila za niekdajšie pochybné, nanajvýš samolúbo narcistické maniery. Sprotivili sa mi. I keď som im rozumela; vtedy i dnes. Boli súčasťou procesu, keď sa vo mne

niečo umlčované a dlhodobo potláčané prihlásilo o slovo. Potrebovala som to spoznať, spracovať a posunúť sa ďalej.

Navyše už dlhšie som zbierala štylizované obrázky páva vo výtvarnom umení; obdivovala som eleganciu a estetiku tých vyobrazení. Nemala som však povahu človeka, ktorý sa rád predvádza, pretŕča – to nie. Dokonca ani za krásavicu som sa nikdy nepovažovala. V mojom správaní muselo zohrávať rolu niečo iné; akási decentná samolúboň spojená s koketnosťou. A ešte estétstvo, romantická exaltovanosť a potlačený záujem o svet mužov.

Od detstva som bola toľkokrát zamilovaná, potajomky, no nikdy to nebolo opätované. Ani na gymnáziu nebol do mňa zalúbený žiaden chlapec a ja som v hĺbke duše trpela. Neatraktívna, nechcená, neobdivovaná. Mohutný živel uväznený v mojom vnútri nikto netušil, nepoznal. Cítila som, že to všetko príde neskôr.

A prišlo – s obrovskou intenzitou, so silou burácajúceho hromu. Zastihlo ma to dychtivú a nepripravenú.

* * *

Už na univerzite v Bratislave sa to v mojom živote začínalo lámať, ale až v Číne to prepuklo naplno. Oslobodila som sa od všetkých starých pút, schém, zvonka vnuknutých, ba priam nanútených rolí. Začala som sa štýlovejšie obliekať, maľovať; inak vyjadrovať samu seba. Konečne som sa priblížila k vlastnej ženskosti. Bolo to doslova niečo ako odkliatie mojej bytosti – tak som si to vnútorne sama pre seba pomenovala. Odkliatie, ktoré sa neudeje naraz ako v rozprávke. Ale je to proces; nádherný, liečivý, vysnívaný.

Ja – predtým totálne prehliadaná, nepôvabná, telesne oneskorene rozvinutá, extrémne ostýchavá – odrazu som nielenže zatúžila po istom uznaní, priam obdive, ale začala som si ho užívať. Postupne sa mi zdal natoľko samozrejmy a potrebný, akoby odjakživa tvoril neodmysliteľnú

súčasť môjho života. Nemohla som tušiť, že neskôr, ako tridsaťšesťročná, napíšem celkom mimovoľne, akoby z podvedomia báseň ZÁKONITOSTI TEBA, ktorú zakončím slovami: ... *a inokedy sa pýtaš, načo je ženskosť, no vzápätí sa všetkým chápadlami pripútavaš na jej trón; a žiadaš aj korunu.*

Nech to znie akokoľvek nepravdepodobne, bola som dôkazom toho, že veľikášstvo, atypická sebastrednosť a istý exhibicionizmus môžu prebývať, respektíve (harmonicky?) spolunažívať vo vnútri jedného a toho istého človeka v bizarnej kombinácii s plachosťou a nedostatkom suverénneho vystupovania. Áno, taká nevyspytateľná a plná protichodných síl môže byť jedna konkrétna ľudská duša.

Ozaj, pokiaľ ide o počiatky môjho ľúbostného života, za zmienku stojí, že môj prvý chlapec, s ktorým som bola zasnúbená, ma po štrnástich mesiacoch opustil. Doslova zo dňa na deň, bez vysvetlenia (krátko potom, ako v septembri 1989 emigroval do USA). A hoci od tej udalosti uplynuli dva roky, podľa výsledku povinných psychotestov som na štúdium do Číny odchádzala emočne podvyživená, chladná. Prejavilo sa to reakciami na obrázky ľudskej ruky v rôznych gestách – moje voľné asociácie boli chudobné, takmer nulové. Psychologička u mňa skonštatovala silný blok na úrovni emócií, respektíve sploštenie citov.

Reakcia na hlbokú emočnú traumú by bola logickým a pravdivým vysvetlením – tak ďaleko sme však spolu nešli. Vylúčila u mňa psychózu alebo iné psychické ochorenie – a to bol cieľ. Študijný pobyt v zahraničí som tak mala aj z hľadiska duševného zdravia odklepnutý.

Záznamy z odkliatia

V Číne sa predo mnou otvorila nová kapitola – nová dimenzia môjho života s názvom MUŽI. Vzrušujúci, neprebádaný svet. Opojní ako droga. Atraktívni slobodní muži,

ktorých (zdanlivo) môžem mať, s ktorými môžem chodiť. Na internáte okolo mňa ich je veľa, mnohí sú nesmierne príťažliví. Chlapci-muži doslova zo všetkých končín sveta. Všetci sme prišli do Pekingu s rovnakým cieľom: naučiť sa dobre po čínsky a to nás dokonale spája. (Peking 1. 12. 1991)

My, zahraniční študenti, sme boli väčšinou radostní, oslobodení od iks banálnych či inak otravných záležitostí domáceho prostredia. Každý sa mohol naplno venovať výlučne sebe a svojim záujmom – pre mnohých doslova nepoznaný luxus. Všetky životné bremená, ťarchy, peripe tie (v podobe členov rodiny, rozličných povinností, záväzkov) dočasne pominuli. Na ťarchu sme mohli byť nanajvýš sami sebe.

Niekoľko má v sebe vrodenuú rozvážnosť, zdržanlivosť a opatrnosť; ja som to šťastie nemala. Vrhala som sa do rôznych ošemetných situácií živelne, bez múdreho *know-how*. Tápala som vo vágnych predstavách o tom, ako manažovať komplikované vzťahy s mužmi, čoho sa vyvarovať. Ako v kontakte s nimi ovládať svoju zvedavosť, živelnú spontánnosť, nadšenie, vášeň.

Problém bol však niekedy aj v inom; ak som bola milá a úprimne som sa o niekoho zaujímala (pre mňa veľmi typické a prirodzené aj voči ženám), muži si to mylne zamieňali s flirtovaním. Ak som sa im páčila, často moje správanie chápali inak. A tak sa mi stávalo, že niekoho som na seba naviazala nechtiac, nevedomky, a dodatočne ma to veľmi mrzelo. Udržiavanie odstupu, zachovávanie hraníc – s tým som mala vždy dosť veľký problém.

Vtedy v Číne mi jednoznačne chýbal niekto (starší, skúsenejší), kto by mi poradil. Kto by ma usmernil; zasvätil do istých princípov. (Otázkou je, či by som si tie ponaučenia vzala k srdcu.) Ono to obľúbené „ja na tvojom mieste“ je beztak nezmysel, hoci mnohé princípy platia univerzálne. Nikto nikdy nie je na mojom mieste – len ja.

Odpovede a riešenia som preto roky musela hľadať sama v sebe.

Ošúchaná múdrosť však ostáva navždy v platnosti: ak sa človek učí na vlastných chybách, je to najdrahšie školné, no možno za najkvalitnejšiu univerzitu na svete.

* * *

Vidím to takto: niečo v mojom ženstve sa akoby postupne zavrášilo, respektíve pozvoľna začínalo naplňať. Úlava, nekonečná radosť, vďačnosť (komu? Bohu?) sa nedajú úplne vložiť do slov. Je to naozaj, akoby človek odrazu objavil nepoznané, pôvodne uzamknuté miestnosti (v podzemí) svojho zámku – hoci ich existenciu tušil. Lepšie povedané, dúfal, že tam sú. A oni tam naozaj sú!

Druhá vec je však zložitejšia a na každom kroku sa s ňou stretávam – väčšina zaujímavých mužov už niekomu patrí. Aj to zohráva svoju úlohu; jasné tabu. A musí to ostať tabu. (Peking 22. 11. 1991)

*

Teraz v Pekingu sa konečne vo mne naplno prebudil bytostný záujem o mužov, o ich maskulínnu energiu. (Ach áno, aj záujem o dotyk, objatie by som mala, keby to bolo kôšer. A tam by to aj mohlo ostať – skrátka, len cítiť ich vôňu alebo vrúcnosť. Ako veľmi milujem a potrebujem dotyk!!!) V prvom rade však túžim hlbšie spoznať ich svet, dôkladne preskúmať ich psychiku – zvláštnosti, traumy, komplexy, fantázie, sny... A vnímam ich záujem o mňa. O moju dušu (i telo). Jednoznačný, nepotláčaný záujem.

Všetky moje dávne zábrany a hrubé sklené steny v komunikácii s mužmi konečne padli – rozplynuli sa ako hmla. A toto všetko sa začalo diať niekomu, ako som ja – celé roky ukrátená o normálne vzťahy s chalanmi. Ja – emočne

aj eroticky mimoriadnym spôsobom potlačená, úbohá, ži-
voriaca. Vyhladovaná na smrť. Ja, ne-ja. (Peking 8. 12. 1991)

Mužský svet... Vždy priťahoval moju zvedavosť; cítila som sa v ňom príjemne, bezpečne a zároveň trochu ako prin-
cezná. Mala som v živote šťastie na krásny vzťah s otcom,
s bratmi. Ten ich svet ma dobíjal energiou. Možno aj tým,
aký bol kontrastný k môjmu svetu: viac technický, exaktný,
konštruktívny, racionálny, nohami na zemi. A obdivovala
som typicky chlpské vlastnosti – napríklad galantnosť, ale
aj fyzickú silu, istú dravosť a v porovnaní so ženami men-
šiu komplikovanosť, emočnú stálosť, rozvážnosť.

Tak je to vo mne dodnes.

Mošus, vanilka, céder...

Vrátim sa však najprv trochu naspäť.

Mladosť v Bratislave som prežila až do dvadsaťjeden
rokov atypicky, cnostne, takmer ako v kláštore. Prvé roky
na VŠ boli najmä v znamení štúdia. Bývala som s rodičmi,
s mladším bratom a so sestrou v odľahlej vilovej štvrti nad
mestom a niečo ako randenie, večerné podujatia, bary či
nočný život som de facto nepoznala. Neťahalo ma to aj pre-
to, lebo nebolo s kým. (Pokiaľ ide o môjho prvého chlapca,
keď som začala študovať na vysokej škole, stretávali sme
sa väčšinou cez deň. Ja som sa po večeroch venovala čín-
štine, on ako vášnivý programátor zase trávil takmer vše-
tok čas za počítačom. O kultúru záujem nemal, najčastejšie
sme zašli spolu do kostola.)

Viem, znie to strašidelne nezáživne, ba až nepravdepo-
dobne, ale bolo to tak. Taký život-neživot. Možno pár let-
ných večerov sa vymykalo zo šablóny (ale boli len kvap-
kou v mori). Po treťom ročníku odchodom do Číny sa môj
osamelý knihomol'ský život obrátil naruby. Doslova zo dňa
na deň.

Tie dva búrlivé roky na Pekinskej univerzite... Hneď na začiatku som sa vrhla do vzťahu s jedným tmavým chlapcom. Ale trvalo to krátko. Uvedomila som si, že nedokážem chodiť s niekým, pri kom nevidím perspektívu manželstva. Náhlym a nedostatočne vysvetleným rozchodom som mu spôsobila obrovskú bolesť. Po večeroch kvôli tomu plakával. Ja som však navonok odmietala akúkoľvek vinu. Rázne a chladnokrvne. Chodenie spolu bolo pre mňa rovnako spontánne ako rozchod. Mala som na to predsa právo – tak som to vnímala. Aj ja som si veľa vytrpela pre iných a tiež som ich z ničoho neobviňovala. Nikdy. Brala som to všetko ako výlučne osobný problém, s ktorým sa musí popasovať každý najlepšie, ako vie.

Na tomto mieste sa musím k niečomu priznať: v Číne boli pre mňa – modrookú blondínu – mnohí muži, najmä z Ďalekého východu, exotickí a neskutočne príťažliví. India, Srí Lanka, Bangladéš... Na chodbách nášho internátu, v spoločnej jedálni, v areáli školy. Snedí, nádherne čiernookí, s bohatými dlhšími vlasmi, štíhli ako gazeľa, s telom pružným ako šelma. Voňali škoricou, pačuli... Mnohí (najmä tí starší) boli zrejme úžasnými milencami – to som zakaždým vycítila (s takmer neomylnou istotou) hneď pri prvom kontakte. Senzitívni, vášniví i jemní, vediaci. Pochádzali z kultúr, kde umenie milovať (so všetkými spirituálno-telesnými finesami a nuansami) stálo veľmi vysoko.

Čínski muži boli pre mňa fyzicky o niečo menej atraktívni. Výnimku tvoril vizuálne špecifický typ Číňanov: vyšší, dlhovlasí, s podlhovastou tvárou a veľkými očami. Bolo ich však extrémne málo; vzácny artikel prvého stupňa. Väčšinou išlo o výtvarníkov alebo hudobníkov, prípadne rôznych antisystémových *freelance* jedincov. Navyše v Číne, azda ešte viac ako v Európe, boli dlhé vlasy známkom nádherného rebelantstva a vnútornej slobody.

Zakázané územie

V každom prípade moju zvedavosť a záujem vie rozdúchať len istý typ mužov. Melanchólia vyvierajúca z obrovskej hĺbky, kombinovaná s maskulinnosťou a temperamentom. Vzdelanostná úroveň v tom celom nezohráva podstatnú rolu. Skôr, ľudovo povedané, chémia – a to už je úplne za hranicou sféry vedomia a rozumu. Niečo mimozmyslové. Sila, ktorú treba skrotiť. Temná sila príťažlivosti, ktorej treba zo všetkých síl vzdorovať. Zoči-voči nej je nutné zapnúť vnútorné brzdy – všetky do jednej. (Peking 13. 12. 1991)

S viacerými chlapcami som občas nezáväzne koketovala. (A oni so mnou.) Bola to hra. Občas úplne neškodná. Občas trochu lascívna. Občas možno aj nebezpečná a deštruktívna – ale to som pochopila až neskôr. Neuvedomovala som si, že mám v rukách odistený granát.

Ak naznačujem bláznivé dobrodružstvá na internáte pre zahraničných študentov (aj mimo neho), jedno musím zdôrazniť: Eros má mnoho podôb, farebných odtienkov a stupňov. Ale čo sa týka samotného sexuálneho spojenia – pred ním som mala vždy obrovský rešpekt. Vníma-la som to ako niečo posvätné. Niečo, čo patrí v ideálnom prípade do manželstva alebo prinajmenšom do hlbokého vzťahu, kde vládne pravá láska a oddanosť; ale aj zrelosť a materiálne zázemie (keby prišlo dieťa). Toto som mala v sebe nesmierne silno zakódované. Nespochybniteľné. Súviselo to určite s mojim kresťanským pohľadom na svet, no nielen s tým.

Svoj podiel musela zohrávať aj moja vrodená cudnosť, zdržanlivosť a niečo ako... nazvime to zmysel pre tabu – azda mimo akýchkoľvek náboženských pravidiel a prikázaní. Niečo vložené do štruktúry myslenia, podobne ako archetyp. A je pravda, že tá cudnosť či zmysel pre tabu boli neraz v prudkom rozpore s mojou vášnivou podstatou.

Lenže tak či onak, hlboko vo mne dlhodobo víťazila predstava, že kúsok seba – to najintímnejšie – predsa nemôžem dať len tak hocikomu.

To by bolo absurdné. Proti mojej duši a jej princípom. (Samotný strach z neplánovaného tehotenstva bol až kde-si za tým.)

* * *

... ale čo ak existuje niečo ako pseudonymfómánia? Silná túžba absolútne držaná na uzde, podriadená vôli, rozumu i náboženskému presvedčeniu, respektíve vlastným morálnym princípom – a teda žiadna diagnóza z oblasti sexuológie, ktorú treba liečiť. Nič chorobné či zavrhnutiahodné. V ženách so silným zmyslom pre telesnosť skôr niečo ako vnútorný oheň; čistý vulkán bez nutnosti erupcie. A ten v kontakte s cudzími mužmi môže občas šialene iskríť, lenže schopnosť ovládať sa ostáva kľúčová.

Teda napríklad v mojom prípade určite – zdanlivá túžba sa zaobíde bez telesného styku. Zahŕňa však silný, inštinkatívny záujem o druhé pohlavie alebo možno skôr o vzbudenie záujmu. (Šanghaj 15. 11. 1995)

Použila som slovo záujem – ako som to vlastne myslela?! Žila som vtedy už v internáte v Šanghaji, o dva roky staršia a zrelšia ako kedysi v Pekingu; navyše vnútorne nasmerovaná na konkrétneho muža, za ktorého som sa neskôr vydala. Písala som *free flow*, niečo ako nehatený prúd vedomia. O aký záujem malo ísť? Určite záujem o vnútorný svet toho druhého. A ten preskočil najprv cez erotickú iskru; najmä cez pohľad (občas aj cez mimovoľnú koketériu a podmanivé šibalstvo).

Alebo išlo o iný záujem? Oveľa plytší, prvoplánový záujem o telesný kontakt, ktorý ostával v podobe nenaplneného potenciálu? Také jednoduché to nebude, veď telo

a duša sú spojené. Ozaj, a čo ak som vtedy, v septembri 1995, vo svojom denníku skrátka len zadefinovala dôležitú súčasť pojmu *sexappeal*? Nič viac a nič menej.

Niekde som raz čítala, že aj v priateľstve muža a ženy (bežnom či hlbokom) je erotická príťažlivosť akýmsi korením vzťahu, pričom hranice vhodnosti, cudnosti nikdy nebudú prekročené – a obe strany to veľmi dobre vedia; aj bez slov. Zhruba tak nejako som to vnímala. A pokiaľ ide o explicitne vyzývavé správanie a obliekanie – nebolo v celom tom procese, paradoxne, dôležité. Navyše konkrétne mňa sa vôbec netýkalo.

... a presne tak to bolo aj v ten večer, keď som v Pekingú na ulici prvýkrát stretla svojho budúceho manžela.

II

ZAPÍSANÉ PEROM MEDENÝM

Záznam o našom prvom stretnutí

Včera večer pred knižnicou, na zastávke autobusu č. 332 sa nám s Annie prihovoral zaujímavý mladý Číňan. Pozval nás do blízkej minireštaurácie na baklažán *tiao-c'* a zapísal si na kus papiera naše mená a adresu. Jeho oči ma celý čas veľmi pozorne sledovali. Pochádza z čínskeho juhu a v Pekingu je len kvôli americkým vízam. Má vraj vlastný cestovný pas. Asi to nie je bežné, lebo to hovoril s hrdosťou.

Veľmi sa mu páčil môj starožitný prsteň, úplne odlišný od tunajšieho vkusu. Prišlo mi ľúto, že do veľkej zimy sa obliekol naozaj nedbanlivo. Akoby na to vôbec nemyslel. Ved' môže ochorieť! Vrazil, že v našom veku sme určite ešte dosť naivné a neskúsené. Lenže aj on sa mi zdal nerozumný. Navyše zbytočne riskujúci, akoby sa nikoho a ničoho nebál, pritom žije v tejto krajine. Hovoril dosť nahlas a v jednom momente som ho napomenula.

Nikdy si príliš nevšímam čínskych mužov, ale tento bol iný. Akoby hľadal v živote niečo alebo niekoho. Musí byť veľmi osamelý, keď pozval dve cudzinky z autobusovej zastávky na večeru. Keď sme sa lúčili, cítila som, že by chcel ostať s nami dlhšie. Lenže Annie nie je naklonená takýmto dobrodružstvám. Súрила ma, aby sme už išli. Možno vy-cítila, že mal záujem viac o mňa. Hoci, paradoxne, z nás dvoch ona túži po čínskom *boyfriendovi*. (Peking 27. 12. 1991)